

Sygn. akt I UK 514/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania E. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 539/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7 sierpnia 2014 r.

Zarzucono naruszenie prawa procesowego, tj. art. 290, 227 oraz 233 k.p.c.

Jako „podstawy skargi kasacyjnej uzasadniające jej rozpoznanie”, powołując się na art. 398 k.p.c., skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, „czy Sąd Apelacyjny słusznie postąpił wydając wyrok w takim stadium postępowania dowodowego, które nie dojrzało do rozstrzygnięcia albowiem do opinii biegłego dr B.G. wynika, iż ubezpieczony jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem i na gruncie stanowiska biegłej B. G. zostały wniesione uzasadnione zarzuty pod adresem opinii pozostałych biegłych wypowiadających się w odmienny sposób”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniano naruszeniem prawa procesowego, w szczególności art. 286 oraz 290 k.p.c., argumentując, że Sąd Apelacyjny nie dopuścił dowodu z opinii Uniwersytetu w K., co pozostaje w sprzeczności z powołanym w skardze orzecznictwem Sądu Najwyższego, mimo że wniosek taki został przez pełnomocnika ubezpieczonego złożony i uzasadniony ewidentną rozbieżnością w opiniach biegłych zgromadzonych w niniejszej sprawie odnoszących się do stanu zdrowia ubezpieczonego oraz kwestii jego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w pracy.

Organ rentowy wniósł pismo zatytułowane „pismo procesowe stanowiące odpowiedź na skargę kasacyjną ubezpieczonego z 24 września 2014 r., doręczoną 5 listopada 2014 r.”. Pismo nadano 27 listopada 2015 r. Organ rentowy wnioskował o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie w razie rozpoznania skargi kasacyjnej o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z treści skargi kasacyjnej można wywnioskować, że skarżący przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnia występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do oceny decyzji procesowych Sądu Apelacyjnego, a także naruszeniem prawa procesowego, w szczególności art. 286 oraz 290 k.p.c. Uwzględniając przywołaną wyżej treść art. 398⁹ § 1 k.p.c., należy zauważyć, że ustawodawca nie wymienia naruszenia prawa procesowego jako odrębnej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym samym w ramach tzw. przedsądu pozostaje do rozważenia, czy wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalonym jest stanowisko, że zagadnienie prawne powinno być: 1) sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (por. postanowienia SN z: 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224; 26 listopada 2014 r., I PK 158/14, niepubl., oraz powołane tam orzecznictwo).

Skarżący formułując zagadnienie prawne, nie spełnił powyższych wymogów. Przedstawiona przez niego kwestia prawna sprowadza się do oceny stanu faktycznego w tej konkretnej sprawie, tzn. zweryfikowania oceny Sądu Apelacyjnego w przedmiocie istnienia lub nieistnienia rozbieżności w opiniach biegłych, w konsekwencji również do oceny decyzji procesowej Sądu Apelacyjnego o niedopuszczeniu dowodu z opinii Uniwersytetu w K.. Wskazane przez skarżącego zagadnienie jest doniosłe jedynie dla zindywidualizowanej i skonkretyzowanej sytuacji występującej wyłącznie w sprawie objętej skargą kasacyjną, nie ma natomiast charakteru problemu generalnego oraz abstrakcyjnego, którego rozstrzygnięcie byłoby istotne dla rozwoju prawa i praktyki sądowej.

Niezależnie od powyższego, celowym jest przypomnienie, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalonym jest stanowisko, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, zwłaszcza z opinii biegłych lekarzy tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (przykładowo wyroki SN z: 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998 nr 1, poz. 24; 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNP 1998 nr 20, poz. 612; 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNP 2000 nr 22, poz. 807). W sprawach tych istnieje też utrwalona, wieloletnia praktyka, że sąd orzekający zasięga opinii klinicznej na podstawie art. 290 k.p.c., nie dlatego, że wydane w sprawie opinie nie zadowolają strony lecz wówczas, gdy zebrany w sprawie

materiał dowodowy budzi wątpliwości sądu zwłaszcza, jeśli zawiera rozbieżności, przede wszystkim diagnostyczne, wskazujące na potrzebę przeprowadzenia szczególnych badań specjalistycznych lub wymagających obserwacji w warunkach szpitalnych (postanowienia SN z 19 kwietnia 2002 r., II UKN 349/01, LEX nr 1170933 oraz 26 lipca 2011 r., I UK 104/11, LEX nr 1646877).

Odnosnie wniosku organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, odpowiedzi na skargę kasacyjną nie stanowi tak nazwane pismo procesowe wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. Pismo organu rentowego zostało wniesione z przekroczeniem ustawowego terminu na wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną, w konsekwencji nie wywołuje skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 167 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz 398²¹ k.p.c.).

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.